

[Tastesen.]

neskeligt, at de, man kalder vaneforbrydere, og som begår småkriminalitet og gang på gang bliver sendt i arbejds- og sikkerhedsforvaring, er der på tidsubestemt tid. Det er uværdigt af os at fortsætte ad denne vej. I mange situationer burde man finde frem til en ordning med invalidepension, eller hvad man kan sætte i stedet for. I alle tilfælde er det omkostningsmæssigt og menneskeligt helt urationelt af os, at vi har sendt denne store gruppe ind i vores fængselsinstitutioner på ubestemt tid.

Men der bliver altså tilbage en lille gruppe, hvorom man måske kan føle, at det kan være til fare for befolkningens sikkerhed, hvis de lukkes ud efter en bestemt, aftalt tid. Det er den forhåbentlig kun lille gruppe med visse psykiske afvigelser. Her står vi over for at skulle balancere mellem på den ene side den sikkerhed, som befolkningen har krav på, og på den anden siden den ret, disse mennesker har til at være iblandt os, når de har udstået den straf, de er idømt. Det er en meget vanskelig problematik for os, og forslagsstillerne kommer heller ikke med løsning på, hvordan vi skal klare det problem. Men jeg finder, at med hensyn til spørgsmålet om børnene og de unge og spørgsmålet om det lille mindretal, som de psykiske afvigere repræsenterer, må vi i et udvalgsarbejde, som godt straks kan starte, gå i gang med nogle overvejelser, så vi ved, hvad vi skal gøre, når dette forslag om afskaffelse af tidsubestemtheden kan træde i kraft, forhåbentlig fra årsskiftet.

Thestrup: Det forslag, vi her behandler, bringer mig i en ejendommelig situation. Jeg har, medens jeg var justitsminister, klart og utvetydigt givet udtryk for, at jeg var imod de tidsubestemte straffe, og jeg kan stort set skrive under på den begrundelse, der gives for ophævelse af de ubestemte straffe i bemærkningerne til lovforslaget og i fremsættelsen. Men — og der er et stort men — der er i dette forslag kun tale om tre former for ubestemte straffe: ungdomsfængsel, arbejds- og sikkerhedsforvaring. Af disse er ungdomsfængsel meget anvendt, medens arbejds- og sikkerhedsforvaring kun idømmes mere, og sikkerhedsforvaring kun idømmes i sjældne tilfælde. Derudover har vi en fjerde form for

tidsubestemt straf, havde jeg nær sagt, selv om det er rigtigt, at det i straffeloven ikke bliver betegnet som en straf, nemlig forvaringen. Forvaringen af folk, der er psykisk afvigende, er meget anvendt, og den har været overordentlig stærkt kritiseret. Det er først og fremmest denne form for indespærring samt ungdomsfængslet, som jeg har anset det for rimeligt og hensigtsmæssigt at få ophævet. Naturligvis skulle de to andre former, der ikke anvendes i betydelig grad mere, også ved en sådan lejlighed ophæves.

Nu er det jo ikke helt ligetil at ophæve disse straffe og former for indespærring, det gælder i al fald for de tre, sikkerhedsforvaring, forvaringen af de afvigende og ungdomsfængslet. Man må være nogenlunde sikker på, at man ikke herved kommer til at tilsidesætte vigtige hensyn, og jeg skal nævne to sådanne hensyn.

Vi må først gøre os klart, at kriminaliteten rummer meget farlige handlinger. Den har i realiteten etableret et fællesmarked, der omfatter hele jorden. Vi behøver kun at tænke på de farlige narkotikahandlende og de overordentlig farlige forbrydelser, vi har set fra deres side. Vi har jo også set nogle af dem her i vort land. Vi må have midler og effektive midler til at bekæmpe denne farlige kriminalitet.

Men der er også et andet hensyn, og deri er jeg ganske enig med den foregående taler: selv den værste forbryder må ikke være retsløs. Han må ikke blot ikke være retsløs, han må heller ikke med grund kunne føle sig retsløs, og her er det, at de tidsubestemte straffe og tidsubestemte indespærringer har en mangel, idet de let får den indespærrede til at føle, at han er undergivet vilkårlighed.

Medens jeg ikke ville have spor betænkelighed ved at afskaffe arbejds- og sikkerhedsforvaring — de er så lidet brugte, at de næsten i praksis er afskaffet — så er det virkelig afgørende, når vi taler om ubestemte indespærringer, ungdomsfængsel og psykopatforvaring, og jeg synes nok, at man ikke kan afskaffe disse to, uden at der er foretaget en nærmere undersøgelse. Jeg foranledigede derfor i min ministertid, at der blev iværksat en sådan nærmere undersøgelse, den, som justitsministeren netop har omtalt, og jeg har også forstået, at man er temmelig nær ved at være ved slutningen af